

Ελάτε να γράψουμε ένα πασχαλινό διήγημα!

Η ιστορία μας θα έχει πρωταγωνιστές την Κατερίνα, την Δέσποινα, στον Γιάννη και τον Δημήτρη. Ο τόπος μπορεί να είναι ένα χωριό ή μια πολιτεία. Ο χρόνος θα είναι, φυσικά, οι διακοπές του Πάσχα. Το διήγημα θα είναι περιπέτεια και μπορεί να έχει και υπερφυσικά στοιχεία. Εσείς θα το επιλέξετε.

Ξεκινάμε....

Πέρυσι το Πάσχα εγώ και η οικογένειά μου αποφασίσαμε να πάμε επίσκεψη σε ένα ζωολογικό κήπο. Πριν φύγουμε όμως ετοιμαστήκαμε για τον δρόμο. Πήραμε νερό και κοιτάξαμε αν είναι ανοιχτός ο ζωολογικός κήπος λόγω κορωνοϊού και ευτυχώς ήταν ακόμα ανοιχτά. Στις έξι περίπου φύγαμε από το σπίτι και αρχίσαμε την εκδρομή μας. Όλα πηγαίνουν μια χαρά μέχρι που εμφανίστηκαν πολλά αμάξια και θα έπρεπε να αργήσουμε λίγο.

Τελικά μετά από μια ώρα φτάσαμε στον προορισμό μας και μπήκαμε στον ζωολογικό κήπο. Στην είσοδο μας είπαν να φορέσουμε μάσκες που βέβαια είχαμε ξεχάσει να πάρουμε. Έπρεπε, λοιπόν, να πάμε σε ένα από τα κοντινότερα μαγαζιά για να αγοράσουμε. Όμως για να μπούμε στο μαγαζί έπρεπε να φοράμε μάσκες αλλά δεν είχαμε. Έπρεπε, λοιπόν, να γυρίσουμε ξανά σπίτι αλλά στο γυρισμό μας σταμάτησε η αστυνομία και επειδή ήμασταν τέσσερα άτομα στο αμάξι και έπρεπε να φοράμε μάσκες που ΔΕΝ ΕΙΧΑΜΕ, πήραμε πρόστιμο. Αυτές ήταν τα χειρότερές μας διακοπές.

Κώστας Παρασύρης

Ήταν εκείνες οι πασχαλινές διακοπές πριν δύο χρόνια στο χωριό. Είχαμε κανονίσει με τα ξαδέρφια μου, την Δέσποινα και την Μαρία, να κατέβουμε στο χωριό και να πάμε να μείνουμε στην γιαγιά μας για να περάσουμε εκεί το Πάσχα. Παρασκευή ημέρα, κατεβήκαμε εγώ και η Μαρία στο χωριό. Συναντήσαμε θείους, θείες, ξαδέρφια και την γιαγιά μας μετά από καιρό. Αφού καθίσαμε λίγο όλοι μαζί, εγώ, η Δέσποινα και η Μαρία πήγαμε μια βόλτα και συζητήσαμε πώς θα θέλαμε να περάσουμε την Κυριακή του Πάσχα. Είπαμε όλες με μια φωνή ότι εννοείται πως θέλαμε να σουβλίσει το αρνί ο θεός όσο εμείς θα έχουμε πάει μια βραδινή βόλτα προς τον σύλλογο.

Ήρθε το Μεγάλο Σάββατο, μαζευτήκαμε όλο το σόι και πήγαμε στην εκκλησία να ανάψουμε τις λαμπάδες μας. Γυρίσαμε σπίτι και ετοιμάσαμε ένα μεγάλο τραπέζι για να φάμε άλλα αφού δεν ήταν ακόμη έτοιμα, πήγαμε εγώ και τα κορίτσια προς τον σύλλογο. Περάσαμε τα κάγκελα, μπήκαμε μέσα στην “αυλή” και είδαμε ένα μεγάλο, περίεργο και τριθέσιο ποδήλατο. Δυστυχώς το πλησιάσαμε και τότε είδαμε έναν μεγάλο σκύλο να τρέχει προς τα εμάς. Εμείς πανικοβληθήκαμε και βγήκαμε γρήγορα έξω αλλά φυσικά δεν αφήσαμε το ποδήλατο πίσω. Αφού βγήκαμε, πήραμε θέσεις στο

ποδήλατο και αρχίσαμε να κάνουμε γρήγορα πετάλι γιατί ο σκύλος μας κυνηγούσε ακόμα. Εμείς για να κρυφτούμε, μπήκαμε μέσα σε έναν πολύ όμορφο αλλά άγνωστο κήπο. Ο σκύλος δεν το παρατήρησε και του ξεφύγαμε.

Μετά από λίγη ώρα αφού σιγουρευτήκαμε ότι ήμασταν ασφαλής, κόψαμε μερικά λουλούδια από τον κήπο και βαδίσαμε προς το σπίτι της γιαγιάς μας. Όταν φτάσαμε είδαμε ότι είχαν πέσει όλοι για ύπνο, είχαν φάει πολύ και είχαν τσουγκρίσει αυγά χωρίς εμάς. Τότε παρατηρήσαμε ότι ήταν τρεις τα ξημερώματα αλλά δεν νυστάζαμε, οπότε καθίσαμε και συζητήσαμε για αυτήν την αξέχαστη ημέρα του Πάσχα.

Ελευθερία Ψωμά

Εγώ και τα παιδιά μετρούσαμε αντίστροφα τις μέρες για το Πάσχα, να πάμε στο σπίτι της γιαγιάς στο χωριό. Πλέον έχουμε μεγαλώσει, και έχουμε σχεδιάσει το καθετί που θα κάνουμε στις διακοπές. Το σχεδιάζαμε πριν εβδομάδες, από εκεί να καταλάβεις την ανυπομονησία μας. Τις τελευταίες μέρες πριν την αναχώρηση για το χωριό άρχισα να φτιάχνω τα πράγματα μου, όχι ότι δεν ήξερα ήδη τι θα χρειαστώ αλλά λέμε τώρα. Μεζεδάκια, πατατάκια, νερό, σχοινί, φακός, μαντηλάκια, φωτογραφική μηχανή, όλα έτοιμα!

Α ναι, δεν είπα το σχέδιο μας! Θα πηγαίναμε να εξερευνήσουμε το χωριό, τα απόμακρα σκοτεινά μέρη που κάποιιοι δεν τολμούσαν να περπατήσουν ούτε από έξω. Ήμασταν όλοι πολύ ενθουσιασμένοι, βλέπεις θέλαμε να εξερευνήσουμε από πιο μικροί τα μέρη αλλά οι μεγάλοι δεν μας άφηναν. Τώρα όμως είμαστε έτοιμοι για περιπέτεια! Όταν έφτασα στο χωριό ο Γιάννης και η Δέσποινα ήταν ήδη εκεί μες στην τρελή χαρά. Αφού χαιρετίσαμε ο ένας τον άλλον καθίσαμε να φάμε μεσημεριανό, το είχαμε τελειώσει μέσα σε δέκα λεπτά. Η γιαγιά είχε έναν απαράβατο κανόνα στο σπίτι: Μετά τις πέντε βγαίνουμε έξω, το μεσημέρι ξεκουραζόμαστε. Πήγαμε στην κρεβατοκάμαρα κλείσαμε την πόρτα και οργανώσαμε μια τελευταία φορά το σχέδιο.

"Λοιπόν, έχετε φέρει ό,τι χρειαζόμαστε;" τους ρώτησα και εκείνοι κούνησαν καταφατικά το κεφάλι. "Μιλήσαμε και με την Ζέα, μας είπε να περάσουμε να την πάρουμε όταν αρχίσουμε" είπε η Δέσποινα. Το μεσημέρι ξεκουραστήκαμε αρκετά, ξυπνήσαμε κατά τις τέσσερις. Βάλαμε τα πρόχειρα και αέρινα ρούχα μας, πήραμε τα σακιδιά μας και φύγαμε από το σπίτι. Περάσαμε να πάρουμε την Ζέα από το σπίτι της. "Από που ξεκινάμε;" ρώτησε η Ζέα "Από το σπιτάκι μέσα στο δασάκι" είπε ο Γιάννης και γελάσαμε, αλήθεια υπήρχε ένα ξύλινο σπιτάκι μέσα σε ένα μικρό δάσος.

Ξεκινήσαμε για το απομακρυσμένο δάσος γεμάτοι ενέργεια. Όταν φτάσαμε πήραμε δυο βαθιές ανάσες και μπήκαμε στο δασάκι. Ο ήλιος έπεφτε πάνω στα δέντρα με αποτέλεσμα να μπαίνει ελάχιστο φως. Ήταν δροσερά αλλά και ανατριχιαστικά. Ο Γιάννης μου φάνηκε ότι είχε φοβηθεί αλλά το έκρυβε μιας και ήταν το μοναδικό αγόρι. Τα κορίτσια είχαν γουρλώσει τα μάτια τους, προσέχοντας τα βήματά τους. Κατευθυνθήκαμε προς το σπιτάκι, που όταν φτάσαμε είδαμε ότι ήταν δύο φορές μικρότερο από το ύψος μας, σαν μινιατούρα. "Ελάτε να δούμε τι έχει μέσα" πρότεινα στα παιδιά και αυτά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. "Και αν έχει κανένα φίδι;" ρώτησε ο Γιάννης αλλά τον αγνόησα.

Πήγα πιο κοντά στο σπιτάκι και μετακίνησα την ξύλινη επιφάνεια που έμοιαζε με πόρτα. Όταν κοίταξα μέσα δεν πίστευα στα μάτια μου! “Παιδιά ελάτε γρήγορα να δείτε!” είπα στα παιδιά και εκείνοι έτρεξαν προς το μέρος μου. Αρχισαν να βγάζουν επιφωνήματα ενθουσιασμού. Μέσα στο σπιτάκι υπήρχε ένα μικρό κοτοπουλάκι που μόλις είχε βγει από το αυγό! “Τι θα το κάνουμε;” ρώτησε ο Γιάννης “Θα το αφήσουμε εδώ με την οικογένειά του φυσικά, αλλά θα ερχόμαστε να το βλέπουμε!” είπε η Δέσποινα και συμφωνήσαμε όλοι.

Από εκείνη την μέρα και μετά πηγαίναμε κάθε μέρα και βλέπαμε τον Πεπίτο-έτσι τον βγάλαμε- και τα αδέρφια του. Τα κρατούσαμε στα χέρια μας, τα χαϊδεύαμε και τα ταιΐζαμε. Ήταν οι καλύτερες διακοπές του Πάσχα!

Φωτεινή Τσαγιώτη

Δεν θα ξεχάσω ποτέ το Πάσχα του 2016... Ήμασταν στο χωριό μου και ετοιμαζόμασταν να φύγουμε για την εκκλησιά. Όλα πηγαίναν πολύ καλά και εγώ ήμουν με την παρέα μου, τη Δέσποινα, τον Δημήτρη και τον Γιάννη, και συζητούσαμε. Κάποια στιγμή την ώρα που είχαμε αναμμένες τις λαμπάδες και κάναμε το γύρο του χωριού η Κατερίνα, ένα άλλο παιδί από μια άλλη παρέα κατά λάθος άγγιξαν τα μαλλιά της μια λαμπάδα και πήρε φωτιά το μαλλί της. Τρέχαμε όλοι να βοηθήσουμε και ο Δημήτρης επειδή ήταν δίπλα το σπίτι της γιαγιάς του πήγε και έφερε ένα μικρο κουβά με νερό.

Αλλά πριν προλάβει να το φέρει εμφανίστηκε ένα περίεργο πλάσμα στον ουρανό με γλυκιά φωνή που τραγουδούσε. Υπάρχει ένας μύθος για αυτό άλλα κανείς δεν το πίστευε. Ο μύθος λέει ότι είναι ένα πλάσμα που ονομάζεται Τάπου Λέλε και εμφανίζεται μια φορά στα χρονικά. Λένε ότι όποιος το δει αποκτά τύχη. Το Τάπου Λέλε εμφανίστηκε πρώτη φορά το Πάσχα του 1639 ή τουλάχιστον τότε το ανακάλυψαν. Έχει εμφανιστεί και άλλες χρονιές και έρχεται μόνο την ημέρα του Πάσχα και κάνει βόλτες πάνω από το χωριό, ρίχνει μια σκόνη η οποία οποιον αγγίξει τον θεραπεύει.

Αυτό λοιπόν έγινε. Έριξε την σκόνη του και γιάτρεψε όποιον άγγιξε. Την Κατερίνα από τα εγκαύματα της από την φωτιά, τον Δημήτρη από τις μελανιές, έμενα τον πονοκέφαλό μου και άλλους πολλούς. Έμειναν όλοι άφωνοι! Τις επόμενες μέρες ακόμα μέχρι και σήμερα όλοι συζητάνε γι αυτό και δυσκολεύονται να το πιστέψουν! Εγώ προσωπικά το πιστεύω γιατί έχω διαβάσει πάρα πολλά για τέτοια είδους πλάσματα σε πολλές περιοχές. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτή την μέρα και ελπίζω να ξαναδώ το Τάπου Λέλε!

Χρύσα Λαδιανού